

CRISTIAN MELEȘTEU

LUNTREA CU FLUTURI

- fals tratat despre pești și pescari -

roman

CÎȘMIGIU
books

Cuprins

1. Secetă cu șerpi și broaște.....	5
2. Undița a plecat singură la pescuit	17
3. Aici s-a odihnit Dumnezeu în ziua a șaptea	26
4. Primul pescuit în UE.....	35
5. Clopotul lui Gauss, teoria probabilităților și vectorii de succes.....	41
6. Piratul cu cufăr pierdut	55
7. Umbre cu picioare lungi.....	60
8. Pescuind nostalgii	68
9. Marți, treisprezece.....	77
10. Al doisprezecelea ucenic.....	85
11. Diplomatul – la o ulcică de vin cu strămoșul său, cufărul.....	92
12. Azi, strada noastră e un munte	100
13. Peisaje urbane diluate cu apă	106
14. Apă și foc – un inel de logodnă.....	113
15. Toma Credinciosul.....	124
16. Miopi fără vină	130
17. Tablou abstract cu nuferi și rockeri	135
18. Cu tălpile goale.....	142

19. Pescuit prin peisaje urbane.....	149
20. Comandantul ceresc	176
21. Luntrea cu fluturi.....	192
22. Norocul e un câine orb	215
23. Boabe de grâu în zahăr vanilat.....	222
24. Botezul. El începe acolo unde nu se sfârșește nimic.....	230

1. Secetă cu șerpi și broaște

Pescarul adevărat este un om singur, își spuse Gabardin, privind la mulțimea strânsă în spațiul îngust din centru, de care îl despărțeau vreo douăzeci de metri, iar, în ultima vreme, și foarte multe idei aduse din lumea cea nouă.

Deși, conform statisticilor oficiale, în Deltă erau vreo trei locuitori pe kilometru pătrat, Gabardin se uita nedumerit cum se înghesuiau și se înghionteau pe scările Primăriei, ca niște struguri pe un ciorchine, în bătălia lor de a fi mai aproape de soare.

Primarul ieși învingător, făcându-și greu loc pe scările înțesate de oameni, însoțit de cei trei specialiști veniți de la București.

– E secetă, oameni buni! auzi anunțul primarului.

Plecă. Nu trebuia să audă din gura primarului și restul cuvintelor scrise meșteșugit pe foaia de hârtie pe care o arăta cu venerație ca pe vechile tăblițe ale lui Moise. Zâmbi, imaginându-și scrisul egal, aproape șablonic, umplând foaia de hârtie. Scris ce-n urmă cu vreo treizeci și cinci de ani, când li se dăduse libertatea de-a alege pe unul de-al lor, îl făcuse primar, calculându-se că, dacă a avut cel mai frumos scris din școală, le va purta mai clar nevoile către Tulcea ori poate chiar către București.

Purta un nume de vânzător primarul, Toma, dar nu știa să-i fi vândut până atunci prin necredința sa. Altfel, l-ar fi aruncat cu mâna lui din scaunul comod al Primăriei. Exact cum mai făcea uneori cu peștii mai mici, gândind că-i va prinde peste câțiva ani, când vor fi demni de un pescar bătrân ca el, visând, cu fiecare zi scursă, unul mai mare, poate chiar unul dintre monștrii despre care auzise încă din copilărie, de la bătrânii satului, că înotaseră cândva și în apele lor. Satul lor de pescari era ținut strâns în mâna lui, își croise hamuri prin care-l strunea vigilant. Hamuri care, contrar legilor firii, deveneau mai puternice și mai lucioase cu fiecare filă ruptă din calendar. Pentru problemele mărunte, îl lăsa pe Toma, primarul. Probleme probabil și ele destul de împovărătoare... Altminteri, nu înțelesese de ce Toma, în tinerețe, pescar ca și ei, cu spatele drept și mâini viguroase, obișnuite să scoată năvoade din adâncuri, la puțin timp după ce-l aleseseră primar, se împuținase la trup, iar spatele i se încovoiasse ușor, de parcă avea mereu în față o mare personalitate căreia îi făcea o reverență. Ca într-o clepsidră ciudată, pe măsură ce spatele se aplecase, vocea lui Toma, neajutată niciodată de microfon pe la festivități, căpătase vigoare și o rezonanță ciudată, care adunase și căsătorise în ea un bocet din cimitir și-o strigătură veselă de nuntă.

Îi rămăsese și lui glasul lui Toma în cap, alergându-i după treizeci de arginți să cumpere soluții ingineresti... Nu avea însă nevoie să-i spună lui primarul sau specialiștii din București. Nu trebuia nici

să aștepte ora opt seara să-l anunțe de la televizor domnișoara cu picioare lungi și dezgolite... Seceta... O vedea, fiindcă sorbise lacom lacurile pe care, nu cu mult timp în urmă, plutea. O privea, călcând pe pământul arid, crăpat ca o piele de vacă uitată la soare. I-o strigau miile de broaște apărute, i-o sâsâiau șerpii negri ce veniseră avizi să le vâneze ori să-și crească puii prin crăpăturile primitoare ale pământului.

Auzi, de la un grup care-i prinse din urmă pașii ezitanți, că vor veni excavatoare mari, aduse din adâncurile minelor unde căutaseră cărbune, să sape după izvoarele ce uitaseră drumul spre ei.

Vara era pe sfârșite, turiștii nu prea veniseră fiindcă, așa cum îi arătase un puști pe telefon, prin țară se răspândiseră imagini cu bărci împotmolite în cocoașe de uriași de nisip, ieșiți să-și încălzească oasele reumatice la soare. Pești morți, clocotind ca într-o ciorbă gigantică, nuferi putreziți ciuguliți de broaște râioase, șerpi infometați uitând de viclenie și căutând ziua, pe lângă case, câte un boboc rătăcit de rață... Toate răspândite de internetul care, în anii trecuți, le adusese atâția turiști, când pozau o captură mai mare sau un stol de pelicani... Oamenii începuseră să mai taie din puținele păsări de le aveau prin ogradă, câțiva, mai tineri, își încovoiaseră spatele lor drept și plecaseră să culeagă căpșuni prin țări străine...

– Deltă, Deltă, maică cu trei brațe,
Cu ele ne legeni în luntre de aur
Visele noastre de pescari,

Umple-ne găurile de la năvoade
Cu solzi de crap și știucă!

Rostise o săptămână la rând rugăciunea aceasta auzită de la bunici, plimbându-se pe toate cele șase lacuri secate, dând din mâini, involuntar, ca și cum nu pășea pe pământul uscat cu bocancii lui militărești, ci era în luntre... pescar singuratic, visând în fiecare zi că se va depărta mai mult, din ce în ce mai mult, de obleți, cărășei și roșioară, bagatele de care mai ales tinerii din sat se foloseau pentru a încânta câte un turist rătăcit în căutarea monstrului pe canale...

Degeaba. Dunărea uitase să mai vină la ei și, pe unde mai venea, începuse să semene cu un râu amarât... Poate tot ei, oamenii, erau de vină. La ei nu se întâmplase, dar știa că noi pescari veneau înarmați cu motoare puternice și băgau curent, culegând apoi în plase, ca pe niște fluturi, peștii plutind amețiți...

Gândi cu mâhnire că Dumnezeu, de-acolo, de sus, are alte planuri cu ei, cum avusese prin '70 și-un alt conducător, de data asta, de pe pământ. În apropierea dunelor de nisip, parte din cordonul inițial care a dus la nașterea Deltei, a fost săpat un canal lung de vreo doisprezece kilometri, unind Gârla Perilovca și canalul Litcov. Printre localnici, a umblat mult timp, plimbat printre aripile pescărușilor, zvonul că, impresionat de modelul orezăriilor vietnameze, conducătorul acelor vremuri ar fi dorit să transforme suprafața cuprinsă între Gârla Perilovca și acest canal într-o imensă orezărie... Cu timpul, planurile au fost uitate, închise

Într-un sertar aflat la etajul patru. Natura a redevenit stăpână și burta ei borțoasă a aruncat la întâmplare nuferi, stuf, papură și câțiva copaci, care-și întinseseră rădăcinile adânc, să se înfigă în pământul primitor de sub ape. La câțiva ani, după o iubire primăvărată cu o ploaie de mai, a născut câteva lacuri cu apă mică și limpede, să se plimbe pe ele solzi argintii și să-i privească dimineața, când își bea cafeaua, ca într-un acvariu. Sătenii le botezaseră, în general, după zborurile cu gât lung ale lebedelor venite des să plutească aici, ciugulind elegant, ca pe un snack, câte un pește: Cuibul cu lebede, Chiril, Lebedea... Ca o frondă la aceste visuri aberante, câțiva locuitori, ușurați că mâna de la București, care semna decrete ce le puteau schimba vechea lor meserie de pescari, își găsiseră alte ocupații și uitase de ei, au purtat o vreme pălării țuguiate, ca ale muncitorilor vietnamezi din orezării, și au denumit, pompos, noua construcție *Canalul Suez*...

Ce nu făcuse... Fusese peste ape, la Sulina, îl cinstise pe paznic cu unul din puștii crape viguroși pe care-i prinsese anul acesta și, rămas singur, după ce pașii turiștilor se stinseseră în întuneric, se rugase la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului cu Pruncul în brațe... Degeaba, icoana cu chipurile înnegrite, curățate an de an din mirul ce-i izvora, rămase nepăsătoare la rugămințile lui de ploaie.

Câte nu încercase... Se dusese chiar și-n locul acela despre care nu vorbeau, amintirea căruia le umbla tuturor în minte, dar pe care o trezeau doar în sâmbăta

morților... Locul unde, într-o zi, apăruse un om cu o hârtie în care se spunea că barajul trebuie să treacă musai prin satul lor. Unii s-au bucurat, că ajungeau mai aproape de oraș, unde hârtia spunea că îi așteaptă case în care apa vine caldă și singură... Se bucuraseră unii că-și lepădau straiul străbun, mirosind a alge și pește, pentru haine fine și frumos mirositoare... Alții s-au legat cu funii de case, câțiva s-au bătut cu muncitorii fără de vină, alții s-au aruncat în fața buldozerelor, sperând să le oprească. Până la urmă, toți au plecat în noul sat ori la orașul de dincolo de ape, unde se construiseră case noi, înalte până la cer, unde apa venea singură, fără să învârtă nimeni de roata fântânii... În sat rămăsese doar părintele cu cei trei călugări, rugându-se pentru sufletele celor care au plecat, dar și ale celor ce voiau să-i ștergă de pe harta lumii. Casele cădeau rând pe rând, ca o pădure retezată de toporul ascuțit al unui pădurar gigantic, îngropând în moloz dovezile trecerii oamenilor pe acolo. În scurt timp, rămăseseră din sat doar amintirile și, ca un cuib solitar de vulturi crescut pe vârful golaș al stâncii, schitul. De o săptămână, lucrările se opriseră. Nimeni nu îndrăznea să se apropie și să dărâme locul în care preotul și călugării se rugau fără întrerupere... Într-o seară, șefii lucrărilor au îmbătat un muncitor, i-au promis o sumă imensă și l-au urcat la volanul unui buldozer. Monstrul de fier s-a apropiat clătănându-se, de parcă și el ar fi fost beat, la fel ca șoferul. Gheara de metal s-a ridicat crudă și rece și a lovit fără milă acoperișul clădirii. Apoi, brusc, șoferul

și-a dus mâna la inimă și a înghețat cu un rânjel schimonosit pe buze. Cupa excavatorului a rămas înfiptă în acoperiș, iar o mână nevăzută a oprit motorul mașinii. A doua zi, nimeni n-a îndrăznit să se apropie de schit, să scoată muncitorul din mașină și să pornească monstrul metalic să-și continue treaba... Zilele treceau, măsurate de un clopot care năștea un zid de netrecut. Oamenii plecau, păsări migratoare, erau în țară atâtea șantiere, atâtea visuri de înălțat... Un telefon, venit dintr-un birou pe geamul căruia se vedeau doar străzi asfaltate și clădiri de beton, hotărî să inunde satul așa cum era, fără să dărâme schitul! „Progresul cere sacrificii, tovarăși! Avem în istorie și alți meșteri, Manole de exemplu, care și-a zidit consoarta să-și înalțe visul!”... Apele, eliberate din chingile de oțel și piatră, s-au prăvălit năvalnic și au înghițit fără scăpare orice urmă de viață. Preotul și călugării au rămas nemișcați în genunchi, fără frică, să se roage în biserica de sub ape...

Și, acolo, fusese... Cu teama cumplită că mâinile morților rămași în cimitir, sub ape, se vor ridica să-l înhațe lacome, să afle de la el noutățile din lume... Apele scăzuseră și acolo, văzuse și turla bisericii cum ieșise să înțepe luna, văzuse și cocoșa ruginită a excavatorului... Se rugase și la cei rămași sub ape, în genunchi, să-și apere credința, se rugase și la excavator să plece să sape după izvoare ascunse de mâl....

– În zadar... probabil că acolo sus, Dumnezeu a luat la el vreun regizor celebru și l-a pus să scrie un scenariu invers decât cel al Potopului...

Mersese în cerc. Își dădu seama când ajunse iar în centrul comunei. Dintr-o lipsă de inspirație, oamenii îngrămădiseră acolo cam toate clădirile importante: primăria, biserica, poșta, dispensarul. De câțiva ani, își făcuse loc între ele și o imensă terasă. Mare, să cuprindă în pânțelele ei și sătenii, și turiștii oboșiți după o zi de alergat după păsări pe care să le prindă în colivia aparatului lor de fotografiat, ori după pești pe care, acasă, îi vor prezenta vecinilor și prietenilor de câteva ori mai mari decât au fost...

Se trezi confiscat de Toma, primarul, care-i șușoti la ureche că totul va fi bine... Guvernul se întâlnește în sesiune de urgență și alocase mulți bani din fondurile europene. Se căutau în ritm alert săli și lectori să-i convertească pe minerii disponibilizați și să-i învețe să sape la suprafață, să le aducă înapoi apa și vechile lacuri... Conform prognozei de la Minister, cel târziu în primăvară, lucrurile vor reveni la normal... Ajunsesse lângă terasă și se desfăcu greu de brațul lui Toma, care-l prinsese ca o cătușă...

Fără să ceară, i se eliberă imediat o masă, de unde putea vedea și auzi tot. Norii se strânseseră ca la un spectacol și-l priveau hâd. Dacă ar mai avea forța din tinerețe, i-ar prinde și i-ar stoarce până la ultimul strop de apă... Din părul și barba albe ca o ploaie de flori de cireș, ceva negru, amestecat cu amintiri de apă, i se scurse, murdărindu-i sufletul. După atâția ani, nu avea soluții, el, care avea dublură de la cheile tuturor caselor...

– Vin, mult vin! Roșu, ca sângele Mântuitorului!

Vinul veni, cum îi plăcea lui, rece, în ulcică de lut. Sorbi, încercând să mai stingă din soarele ăla hain, mutat în sufletele tuturor. Bău. Și mîlul moale, crescut în corpul lui, începu să clocotească. Bău, știind că bășicile de nămol se vor sparge și vor apărea mormoloci de broaște, orăcâind și chemând, invariabil, șerpuii necredinței.

Auza lumea vorbind în jur cum îi vor salva minerii iar, venind să sape și să găsească izvoarele pierdute... Îi răsunau de peste tot povești despre monștrii pe care, dacă nu-i prinsese el sau alții din sat, sigur nu-i prinseseră turiștii aceia gălăgioși...

Un copil de pe pontonul apropiat exclama, ca-n visul îndepărtat al copilăriei sale, după fiecare oblete sau cărășel prins, de parcă ar fi nimerit un monstru.

– Ha-ha! Îmi ia mai mult timp să-i scot din ac decât din apă! Mamă, unde ești să mă vezi cum bat recordul mondial la prins obleți?! Fraților, încă unul! Oare mă mai poate opri ceva în afară de întunerice?

Obletele. Un pește argintiu, într-o continuă mișcare, cu o greutate medie de treizeci de grame, trăind în ape curgătoare, în bălți sau baraje. Printre pușinii nepretențioși rămași fideli apelor lor scăzute...

Fiind atât de mici, obleții sunt, de obicei, mai ușor de prins decât de curățat. Apoi, trebuie să ai răbdare să-i tragi prin ochi, câte cinci-șase printr-o scobitoare, să poți să-i întorci când îi prăjești. După ce au fost tăvăliți prin mălai, se țin în tigaia cu ulei încins până devin crocanți.

Calzi, cu o lămâie stoarsă peste ei și un pahar de vin alb, te fac să uiți de supliciu gătirii, deși mulți pescari preferă să nu piardă o zi să-i prindă și încă una să-i prepare...

Pescuitul de oblete poate fi spectaculos pentru copii și începători. Mai ales dacă ai noroc să nimerești în mijlocul unui banc. Iar azi, pe pontonul din sat, Dunărea e o panglică fluidă de argint strălucind în lumina lunii, ondulându-se cu fiecare mișcare a miilor de obleți care înoată leneș în pântecul construcției reci de beton.

În spatele copilului, atrași de mișcările artistice, finețea scoaterii peștelui din apă și de exclamațiile lui retorice, s-a strâns un grup de gură-casca. Privi fascinat felul în care reacționează masele. Fiecare nou membru al grupului de privitori atrage alți trei-patru. După câteva minute, cei aproape o sută de privitori uită de ce s-au întâlnit, încep să vorbească despre scumpirile la gaz și pâine și pleacă spre primărie, într-un miting de protest spontan.

– Mai aduceți sacoșe, mai aduceți pungi și saci! În curând, n-o să mai am unde să-i pun! Dunăre! Ce darnică ești azi cu mine! Dunăre, Dunăre, o să vând peștii și o să-ți cumpăr o salbă de argint!

Cuvintele copilului îi zburau prin urechi ca niște albine în căutarea petalei. Luă cu el ulcica, se îndreptă, ca un liliac ghidat de zgomot și smulse undița din mâna copilului. Între două smucituri ale peștelui, pescuia. Sau, între două trăsături, bea o gură de vin. Ori, între două guri de vin, încerca să prindă pește. Nu mai știa exact,

dar putea să spună precis că era prima dată când vedea, după mult timp, luna zâmbind. Îmbujorată, roșie ca vinul pe care îl bea. Da, luna e roșie-roșie și se clatină de colo – colo, parcă ar fi o frunză veștedă și se joacă vântul cu ea!

Metin, pe care toată lumea îl strigă Metin Pescarul, fiindcă, de mic, a fost cel mai bun și norocos la pescuit, veni târșit, în cârje, să-l admire.

– Dacă ai fi venit dumneata pe lume cu ceva vreme în urmă, când eram în putere și-n miezul nopții plecam pe canale de stuf întortocheate, atât de întortocheate încât, dacă nu le visezi, nu mai știi să te întorci... Hee, cât pește am fi prins noi doi! Așa... Sunt atâtea luni de când nu mai sunt în stare de nimic, prăpădita asta de tuse mă seacă de toate puterile...

Împărțind o nouă ulcică de vin, Metin Pescarul se sprijini pe amintirile lui, uitând de cârjele de lemn. Îi povesti de anul acela în care Dunărea, neîndiguită, nederijată deloc de mâna omului ca acum, s-a umflat de la ploile ce au curs două săptămâni, ca și cum cineva, acolo sus, în ceruri, ar fi plâns cu lacrimi mari, fără-ncetare. Din ploaia aia, parcă fără început și fără sfârșit, care-i făcuse pe săteni să creadă că vine sfârșitul lumii, înecând în noianul de apă toate păcatele lor, s-a născut la ei, în grădină, un lac în care, multă vreme, Metin și-a aruncat lesne năvoadele, scoțându-le mereu pline, încărcate de pradă bogată. Când apele s-au retras, au rămas pe pământ, zbătându-se în căutare de apă, pești mari, pe care i-a cules cu soția, în coșuri împletite de răchită, ca pe zarzavaturi...

Făcându-și drum prin fumul izvorât din țigările fără filtru ale lui Metin, plecă după o nouă ulcică de vin.

Când se întoarse, i se păru că Dunărea îi zâmbeste și-i face semn, clipocind ușor din valuri. Se apropie și-l văzu pe Metin împingând ușor luntrea, sărind sprinten în ea, ca un tinerel, apoi vâslind puternic. Între degete, țigara îi sclipește ca un far în noapte. În liniștea încă netulburată de nimic, îl auzi, înfundat, cum tușește. Apoi, îl văzu ridicându-se, apucând năvodul și aruncându-l cu precizie.

Tușind înfundat, Metin Pescarul și-a aruncat năvoadele, încercând să prindă luna care alerga sprintenă pe Dunăre.

2. Undița a plecat singură la pescuit

„...Danubiu-i cel mai mare, / Mai jos de Nil să fie, el nu vrea nicidecum!”, recită din Publius Ovidius Naso, plin de emoție, un turist rătăcit, cucerit de forța fluviului ce se întinde, chiar și așa, mai secat, la picioarele lor, ca o uriașă panglică albastră.

Pe Alioșa, probabil cel mai tânăr ghid din zonă la cei numai cincisprezece ani și ceva mărunțiș ai săi, lecția de istorie și literatura pe care turistul o predă gratuit nu-l impresionează și nu-l interesează deloc. Și el știe întreaga poveste a Dunării, de când intră în Delta lor și până se varsă în mare și, deocamdată, îi este suficient. Își aranjează cochet părul blond ca un soare de iulie, privește turiștii cu ochii lui mari, albaștri și parcă tot timpul umezi, apoi le face semn să-l urmeze către un mic doc unde are barca ancorată. Îi invită să urce, să probeze confortul ambarcațiunii, pornește, demonstrativ, motorul...

– Săptămâna trecută am fost cu niște pescari, ca dumneavoastră, pe un canal pe care-l știu eu. E un loc tainic, transmis din generație în generație de la străbunul meu, Metin Pescarul, care știa, din toată Delta asta mare, cel mai bine să dibuiască vizuina peștelui și să-l momască... Da... El nu avea nevoie de senzori și sonare cum aveți dumneavoastră prin rucsacuri să-l

găsească... Străbunul meu, fie-i amintirea veșnică, făcuse un legământ secret cu Dunărea și, pentru fiecare năvod plin, se ducea și căuta prin stufăriș idei de mult uitate de alții, pe care i le dăruia apei în loc de cărți cu povești, să nu se plictisească pe la prânz, când toate viețuitoarele se retrag să-și facă somnul de frumusețe...

Până la ora prânzului, fiecare dintre pescarii pe care i-am plimbat cu barca aceasta avea cel puțin un exemplar de peste zece kilograme! Dacă vrei să prindeți ceva mare, numai Alioșa poate să vă ducă la locul potrivit! S-a prins un somn cu mustăți de juma' de metru! Numai undițe bune și puternice să aveți dumneavoastră, să puteți să-i scoateți...

În telefonul mobil, tânărul le arată cu dexteritate câteva zeci de poze demonstrative.

Ochii pescarilor amatori începură să sclipească la auzul și văzul monștrilor marini trăitori pe canalele ascunse, a căror poartă numai Alioșa o știe. Aluzia ghidului la undițe bune a fost primită ca un afront personal și ei încep să-i înșire puștiului accesoriiile de pescuit, pe care au cheltuit, fără știrea nevestelor, câteva salarii bune...

Tânărul ghid cântărește și le aprobă. Fără îndoială, undițele lor, dacă vor întâlni somni ori crapți până în cincizeci de kilograme, nu ar trebui să aibă mari probleme... „Scule sunt! Dacă este și știință, mâine vă pun poza în geam, lângă cea a câștigătorului la Loto, să vadă toți ce pești sunt aici!”

Rămâne stabilit. Mâine, la ora patru, Alioșa va fi în fața pensiunii ce-i găzduiește, gata să-i conducă, printre

nuferi și pelicani, în lumea plină de taine a Deltei. Până una-alta, tânărul ghid le propune să bea o berică, de aldămaș, la o terasă ferită de soarele puternic, pe care o știe el... Acolo, timpul se scurge după regulile altui ceas. Mesele sunt destul de apropiate și atenția îți zboară spre povestea unuia care a luptat ore întregi cu un îndărătnic de sub ape ori la alt norocos, care a scos din burta capturii un lighean de icre. Mâine, și noii oaspeți ai Deltei poate vor avea povești de spus... Involuntar, își privesc constant ceasurile să vadă cât mai e până la ora patru dimineața, când vor pleca și ei să caute regele de sub ape cu sonarele lor scumpe și precise.

Berea îi face bine lui Alioșa, l-a răcorit și căldura de afară îi pare acum un tricou larg și ușor. Condrat, cârciumarul, a ieșit din biroul său înțesat de foi pline de calcule, aprovizionări și vânzări. Îl zărește plimbându-se printre mese, cu nasul lui mare și ascuțit, care taie tot ce-i iese în cale. Pe terasă au rămas doar guri care vorbesc și urechi ce ascultă.

Printre picăturile de bere împrășcate de mână sa nesigură, el le privește nedumerit. „La fel și satul nostru!” îi destăinuie unei ciori nepăsătoare care ciugulește firmiturile dintre mese. Satul pare tăiat în două părți distincte de un ferăstrău gigantic. Poate tot nasul lui Condrat l-a tăiat... Într-o jumătate, au răsărit bungalowuri cochete, moderne. Mai poartă, legătură firavă cu trecutul lor, acoperișul de stuf bătut, croșetat de localnici după tradiția de sute de ani. Noul sat se născuse la aruncătura unei pietre de o mână puternică.

Stăpânul său îl botezase cu sticle de șampanie lovite ca la vapoare înainte să întâlnească apa, „Lebăda Land”. Lebede nu prea veneau, poposeau des pescăruși mereu înfometați, să ciugulească multele resturi de pe mese. Oamenii de acolo nu prea ieșeau. Vedeau șalupe rapide că îi aduc, vedeau șalupe rapide că pleacă. Dintr-un turn, imitând vechiul far din Sulina, puteau să observe, prin ocheane puternice, păsările până departe. De ce ai pleca ore întregi după ele...? Și, de aproape, păsările aveau aceleași culori, aceleași aripi, același zbor... Aici, erau piscine în care se bălăceau fără griji, întinzându-se apoi comod pe șezlonguri, și chelneri eleganți, mereu pregătiți cu băuturi sofisticate... Aveau și un petic de Dunăre, unde învățaseră bibanii să vină, momiți mereu cu mațe sângerânde, să stea acolo și să aștepte răbdători până când domniii turiști voiau să bifeze în planningul de activități și pescuitul. „O colivie de aur! Cât timp nu vor pluti pe ape doar de noi știute, nu vor fi liberi!”, decretase – și, dacă vreun curent îi ducea barca prin apropiere, întorcea capul, ca un struț ce-și îngroapă capul în nisip, cum se spune, refuzând să vadă. Cealaltă jumătate a amorțit parcă dintr-o nostalgie extremă pentru trecut. Casele rămân mici, chircite, rude orfane ale uriașilor din cealaltă jumătate... Aici, e loc pentru orice turist, oricâți bani ar avea în buzunare... În sat, o singură biserică. Îi slujește deopotrivă și pe români și pe lipovenii majoritari aici, urmând tacit principiul „Dumnezeu e numai unul”. Nisipul care pavează mai toate străzile, este bătut de cail galopând liberi, fără frâie